

отъ „шопскитѣ гробища“ му изѣдоха мозака, очитѣ, ушитѣ и езика! . . .

Казватъ, че въ деня на „второто пришествие“, когато тръбачитѣ—ангели затръбватъ отъ небеснитѣ височини сигнала на *всеобщото възкресение*, то разнебитенитѣ части на тѣлеснитѣ човѣшки останки изново ще да се събератъ въ едно цѣло, та умрѣлия ще се яви прѣдъ Бога въ онзи видъ и каефетъ, въ какъвто го е заварила смъртъта. Навѣрно въ деня на *всеобщото възкресение* обезглавения трупъ на Бенковски ще напустни Тетевенския *Свинарникъ* и право по шосето въ столица София ще доде, да си потърси главата между главитѣ на „дивитѣ французи“! . . . И вѣрваме, че до она „великъ день“ *братята шопи* ще станатъ *по-българи* отъ Клисурци и Панагюрци, та на мѣсто съ вили и върлини, съ вѣнци ще да посрѣцнатъ тѣ трупа на героя! . . Врѣме е вече да се събератъ коститѣ на Бенковски изъ храсталацитѣ на *Свинарника* и тържественно да се прѣнесатъ въ Столица София! . . . Но това *прѣнасяне* не е лъжица за устата на *братята шопи* отъ Софийско поле, а е работа на Клисурци и Панагюрци, на Муховчени и Бѣлевчени, на Перущени и Брациговчени! . . .

За знание на бжджцитѣ български историци, драмматици и пр. художници, отбѣлѣзваме слѣдния фактъ: отъ 18 до 21 май, 1876 год., главата на Бенковски, турната въ конска торба, е била закачена на висока върлина и въ Пашевския конакъ била изложена на *всенародно поругание*. Тогавашния Пашевския конакъ е днешния княжески дворецъ, а на онова мѣсто, гдѣто е била забита върлината (тогава), днесъ стои *дворцовата караулия*, що е сръщо градската градина.

При „*дяволското мостче*“, натъкмено отъ бай Вѣлю Мечката, живъ билъ хванатъ отъ потерата *Отецъ Кирилъ*, *кръстоносеца* на „хвърката чета“. Отецъ Кирилъ бѣ осѣденъ отъ *извънредния сѣдъ на вѣчни окови*. Отъ 5-и септемвр. 1876 до 15-и априли 1877 год. той бѣ нашъ другаръ въ № 4 каушъ на царе-градската тъмница.